

Nove reakcije na haašku presudu i čin generala Praljka

 hkvr.hr/izdvojeno/nae-teme/pitali-smo/28142-nove-reakcije-na-jucerasnji-dan-u-haagu.html

30. 11. 2017.

Donosimo nove reakcije naših redovitih suradnika na haašku presudu i čin generala Slobodana Praljka. Jučerašnji dan u Haagu komentiraju: fra Miljenko Stojić, Pero Kovačević i Kazimir Mikašek Kazo.

Fra Miljenko Stojić: Sjeme zla

Kad govorimo o haškoj presudi našim uznicima, najprije trebamo izreći pokoj vječni generalu Praljku, a onda izmoliti molitvu za pokoj njegove duše. On je izabrao taj put, hvala mu za sve što je učinio za hrvatski narod, a mi izaberimo put nastavka borbe. Sjetimo se Vukovara. Strašna sila navalila je na njih, a oni su bez bojazni stali pred nju. I pobijedili su. Upisani su među junake, a oni su upisani među zločince.

Vjerujem da smo ovim događajima u Haagu ako ne diplomirali u nesmiljenoj političkoj utakmici, onda smo barem maturirali. Kako će nas drugi braniti, ako se mi sami povodimo za izdajicama u našim redovima?

Haaški sud, pa zar to treba još ponavljati, nije ustrojen da donese pravdu među zavađene narode, već je ustrojen da spasi poredak što su ga Hrvati pošteno uzdrмали najprije oduprijevši se velikosrpskom napadaču, a onda i stvaranjem svoje države te veličanstvenom Olujom. Bili su uvjereni da mi to ne ćemo moći učiniti. Kad su kola krenula nizbrdo, slali su nam one bajne promatrače, pa snage UN, pa su nas zaustavili pred Banja Lukom, pa su onda osnovali Haaški sud... da preskočimo mnogo toga. Spomenimo još samo mudžahedine. Oni su ih zaboravili tijekom izricanja ove presude našim uznicima, ali nisu mnogi u onim krajevima gdje su harali. Činili su stravične zločine i nikom ništa. Očito dobro su odradili povjereni im zadatak pa ih ne treba dirati. Slično se postupilo i prema vrhu JNA glede Ovčare i mnogih stratišta, Mladiću glede Srebrenice i Škabrnje, Perišiću glede Zadra i Mostara, Haliloviću glede Grabovice... Srbija ni u čemu nije sudjelovala, kao ni Armija BiH, spomenuti zločinci otišli su na tržnicu, pokupovali tenkove, topove, zrakoplove, platili ljudstvo i onda se malo zezali okolo. Jedino su Hrvati i Hrvatska navodno činili zločine, iako su bili bez oružja na početku, dali svoj glas za postanak države BiH, prvi ustali u njezinu obranu, liječili Bošnjake i dostavljali im humanitarnu i vojnu pomoć čak i u ono vrijeme kad su s njima ratovali... To je ta haaška pravda.

Da zaključimo, jer čovjeku se gadi razmišljati puno o sudištu osnovanom političkom odlukom političkog

tijela. Ovom duboko nepravdom presudom još je dublje zakopano sjeme zla u krajeve preko Drine. Svi su zavađeni sa svima. Novi rat u svakom trenu lako je pokrenuti i tako pokušati vratiti stvari na vrijeme prije Domovinskog rata. Ali da ne bismo optuživali samo neke tamo. Na njihovoj je strani, to znači na strani protivnoj našoj, svatko onaj tko poput Stjepana Mesića, Vesne Pusić, Ive Josipovića... kaže da su za sve krive pogrešne politike iz devedesetih. To su i oni koji potpisuju da nema

hrvatskog jezika nego nekog zajedničkog, oni koji se rugaju molitvi i sv. misi za naše zatočene u Haagu, oni koji pljuju na Herceg Bosnu, oni... Posebna su vrsta takvi koji i dan-danas vjeruju u ono što je govorio i činio zločinac Josip Broz Tito. Svi su oni osudili ove u Haagu, svi su oni pljunuli na naše branitelje. Ali sve im je uzalud. Vukovarske junake još su dodatno lomili u logorima pa ih ipak time nisu slomili. Oni su pobjednici, država Hrvatska postoji, ovo je drugo poluvrijeme, budimo neslomljivi borci kao i puno puta do sada. Bog je na našoj strani i s njim ćemo pobijediti ovu nepravdu, kao ono nekoć s krunicom u Domovinskom ratu. Borimo se uvijek za svoj dom, za svoju obitelj, za svoj narod.

Pero Kovačević: Poput Zvonka Bušića nije više mogao živjeti u Platonovoj pećini

Nažalost, dogodio se najcrnji scenarij. Pribojavao sam se toga, ali ipak nisam mogao vjerovati da će se dogoditi. Nisam mogao vjerovati da će se Haaški sud tako izblamirati. Ponosan sam na činjenicu da mi je Slobodan Praljak bio prijatelj. Iznimno častan, principijelan i pošten čovjek. Već mi je ranije rekao da on ne može prihvatiti teret da je ratni zločinac i da ga netko za to osudi jer zna da nije kriv. Rekao je i da ne može i neće prihvatiti da mu smanje kaznu na godinu zatvora jer on nije ratni zločinac. Njegova smrt je junački čin časnog i principijelnog čovjeka. Poruka Haaškom sudu, međunarodnoj zajednici i hrvatskim vlastima od 2000 godine koje su izdale Slobodana Praljka, Milivoja Petkovića i ostale i izdali Hrvate u Hercegovini. Stjepan Mesić, vlade Ivice Račana, Ive Sanadera, Jadranke Kosor i Zorana Milanovića su ih izdale.

Kakav je to sud, kakvo je to pravo koji tvrdi da je rat Srba i Bošnjaka interni sukob, a rat Hrvata i Bošnjaka međunarodnim sukob. Imali su očitu zadaću Miloševića i Srbija amnestirati, a Hrvatsku proglasiti agresorom. To jednostavno nije točno. To je apsurd. Hrvatska je spasila BiH. Sud je balansirao do kraja svog rada u podjeli krivnje i ova presuda je balans za osudu Ratku Mladiću. General Praljak im je sve rekao: "Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu." Poput Zvonka Bušića nije više mogao živjeti u Platonovoj pećini.

Kazimir Mikašek Kazo: Tko je usmrtio hrvatskog velikana Slobodana Praljka?

To su svi oni koji i danas bez imalo ljudskosti, samilosti i pijeteta brutalno nasrću na mrtvo tijelo i dušu

hrvatskog pravедnika i mučenika Slobodana Praljka proglašavajući njegov častan, samurajski čin kukavičkim djelom, jer se po njihovom licemjernom tumačenju nije mogao ljudski suočiti s presuđenom krivnjom. To su svi oni komentatori koji likuju na malim ekranima, poglavito na ekranu N1 televizije koji su unaprijed i prije čitanja konačne smrtne presude generalu Praljku baš takav epilog željno očekivali. To su etički osuđeni „veleizdajnici“, Stjepan Mesić, Vesna Pusić, Vesna Teršelić, Milorad Pupovac, Ivo Josipović i ostali koji su sustavno svojim političkim djelovanjem radili baš sve ne bili uz ovakav smrtonosni epilog za Slobodana Praljka, ali i za Hrvatsku državu i narod danas mogli popiti šampanjac. To su oni koji su neselektivno, kamionima slali u Hag transkripte i audio snimke iz dvora predsjednika Tuđmana i iz arhiva MORH-a. To su i oni pojedinci iz vrha današnje vlasti pod vodstvom HDZ-a koji su svojim besprimjernim nečinjenjem omogućili Carli Del Ponte da postane tužitelj, sudac i krvnik Slobodanu Praljku i cijeloj Hrvatskoj, kao i hrvatskom narodu u Bosni i Hercegovini. To su oni ministri iz HDZ-a koji su za obranu naših uznika proglasili štednju u državnom proračunu. To su i svi oni antihrvatski mediji koji su tezu o udruženom zločinačkom poduhvatu na čelu s prvim predsjednikom Franjom Tuđmanom, histerično širili od 2000-te dolaskom Mesića i Račana na vlast, pa sve do današnjeg tragičnog događaja. To svi oni koji i poslije tragične smrti pravédnika Slobodana Praljka ne odustaju i ne će odustati orgijati nad njegovim mrtvim tijelom.

Hrvatski mučenik, velikan i junak nad junacima, Slobodan Praljak, već je nakon prvostupanjske presude dao jasno naslutiti da ne će i ne može prihvatiti nikakvu presudu osim oslobađajuće koja bi mu skinula s leđa svaku i najmanju stigmatu ratnog zločinca. Njega nije zanimala činjenica da je odslužio gotovo dvije trećine kazne i da je vrlo brzo mogao biti na slobodi, jer on slobodu poima na samo jedan mogući način. On je znao da nikada ne može biti potpuno slobodan sa duboko nepravednom etiketom ratnog zločinca, etiketom koju mu je prišao međunarodni sud u udruženoj zločinačkoj presudi uz pomoć veleizdajnika iz Hrvatske, one Hrvatske za koju je Slobodan Praljak bio svakog trena spreman položiti svoj život. I položio je svoj život za Hrvatsku gledajući cijelom svijetu u oči. Položio je svoj život za Domovinu šaljući cijelom svijetu svoj očajnički krik nepravedno osuđenog pravédnika u jednom klasičnom monstruoznom političkom procesu koji nakon dugih 13 godina danas pokazuje kako nema veze sa pravdom i zdravom pameću. Toga su svjesni čak i pučkoškolci koji će na temelju ovakve presude u budućnosti učiti lažnu povijest o svom narodu kao da tih laži i mitova već ionako nije dovoljno.

Danas je hrvatski narod kolektivno ponovo zavijen u crno i nema domoljuba u Domovini i izvan nje koji nije pustio suzu za hrvatskim intelektualnim i vojničkim divom koji će biti upisan zlatnim slovima u sva pravédna srca koja još uvijek prolaze svoje križne puteve u cijeloj povijesti Hrvatske. Slobodan Praljak nam je poslao poruku da se za istinu o toj bremenitoj povijesti valja boriti, da za istinu i pravédnost treba i umrijeti, jer bez istine i pravédnosti jednostavno nije vrijedno živjeti.

Možda će duboko moralni i neviđeno hrabar čin generala Slobodana Praljka pred cijelim svijetom biti ta točka komunikacije i okupljanja svenacionalnog bića hrvatskog naroda!? Možda će njegova mučenička smrt baciti novo svjetlo na suhoparne statistike o suicidu preko 3000 branitelja koji su se ubili zbog istih nepravdi koje je trpio njihov general? Možda će ova vjekovna opomena rasvijetliti um hrvatskim vlastima, potaknuti zaspalu savjest, probuditi u njima barem minimum suverenističke misli, domoljubne empatije,

kako bi shvatili da hrvatski narod i domovina nestaju upravo zbog brutalnih laži i mitova kroz cijelu povijest koju nam mentalno komunistički licemjeri uz pomoć međunarodne zajednice serviraju svaki dan umnožavajući ih do neslućenih razmjera?

Hrvatski velikan, general Slobodan Praljak, ostavio nam je toliko snažnu oporuku kakvu do sada nikada nitko nije vidio. Ostavio nam je oporuku koja obvezuje nas i sve buduće naraštaje Hrvatica i Hrvata! Njegova mučenička smrt nakon 13 godina uzništva ne razlikuje se ni milimetra od smrti Nikole Šubića Zrinskog koji je odbio živjeti u turskim lancima nepravde jurnuvši u smrt sa usklikom „U boj u boj“!

Neka mu je laka zemlja Hrvatska, vječna slava i hvala!